Întoarce-ți vederea spre triumful ochilor

On Aprilie 06, 2023

Ceea ce vezi este forma pe care o capătă lucrurile atunci când sunt integrate într-o imagine de sine idealizată, pe care o recunoști ca fiind „o oglindă a trăirilor autentice”.

Chiar acum încerc să mut un generator de curent care, greu fiind, îmi cam solicită coloana vertebrală. De fapt, mai mult îl privesc decât îl mișc, cu deosebirea că ceea ce văd prin ochelarii părerilor obișnuite nu are potențial de mișcare a lucrurilor, fiindcă ochii gestionează o structură supusă transformării prin care gândirea integrează obiectul ca întreg, adică îl asimilează sub forma cunoașterii.

Asta dă naștere la o dimensiune în plus a percepției vizuale, fiindcă ceea ce văd este forma unei imagini statice, stricte, înregistrate în memorie, dar afișate în interfața unei perspective de integrare a artei în cotidian.

Chiar și percepția deplasării obiectelor are un rol important în mecanismul atât de complex al vederii, fiindcă prin mișcare, adică prin eliberare de potențial sensibilizator, ele se disting mai ușor prin culoare, formă și senzație, pe o anumită suprafață de teren. În acest caz, arta nu mai este doar o imagine statică la care mă uit și merg mai departe, ci devine o poveste “live” care se dezvoltă prin contribuția vederii la recunoașterea mecanismului de pârghie emoțională pe care îl produce semnificația pe care o dau valorii “realism”, din mediul exterior.

Leadership: Vederea ta contribuie la recunoașterea mecanismului de pârghie emoțională pe care îl produce semnificația pe care o dai valorii de “realism”, din mediul exterior?

Obiectele și evenimentele la care se referă simbolurile aparțin trăirilor care se exclud reciproc, ca un soi de abstractizare a realității, în sensul că anumite proprietăți și caracteristici ale obiectelor reale sunt ignorate doar ca să facă loc unei tensiuni de ordin confesional. Din acest considerent spun ce simt, pentru că îmi îngădui să promovez o activitate a sufletului care percepe sau cunoaște lucrurile materiale. Şi o spun în felul în care pictorul își alege modelul reprezentativ din fața lui (un colț de natură sau un grup de obiecte) și-l reproduce apoi prin formă, culoare și efecte.

Să mă pot vedea așa cum mă văd lucrurile, acesta este dezideratul care ar trebui să mă însoțească pe tot parcursul ascensiunii artei abstracte, învățătura necesară unei creații desăvârșite care începe cu văzul, simțul dominant, *l'immagine proiettata sulla retina*, și se continuă cu senzația de orânduială, când totul este la locul său. Poate că ar fi trebuit mai bine să mă gândesc la un decor neutru, pe care să-l înnobilez cu accente clasice, nu la un generator electric, încât arta pe care încerc s-o evidențiez să fie mai exactă în "găsirea formei perfecte", decât în accentuarea simbolismului prin conținut (nu prin formă).

Ochii criticului de artă, Ion Frunzetti, păreau să fi reținut ceva dintr-o realitate identică cu a mea atunci când făcea referire la pictorul francez Paul Cezanne:

"Odată cu văzul, conștiința întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a obiectului; obiectul rămânând continuu străin însă, și conștiința din ce în ce mai amară, din ce în ce mai sărăcită de elanuri și încrederi. Practic, ocupându-se prea mult de obiect și prea puțin de el, Cezanne face greșeala de a răsfăța prea mult realitatea."

Leadership: Poți să fixezi în "tablou" momentul de mare impact care te plasează în mijlocul unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Încă mă întreb de ce simțirea se accentuează pe măsură ce sporește înțelegerea realității obiective. Oricum, în artă trebuie mereu pus un semn de egalitate între văz și simțire, pe planul unei realități care se cere descrisă fără nicio umbră de disimulare. Se înțelege de aici că atributul esențial al simțirii unice, prin condiționarea vederii, este de a fi o călăuză spre cunoaștere și de a chema ființa la propria ei lume - o lume a semnificațiilor în care funcționează realitatea dual: examinarea vizuală directă și senzația de mister.

Exact ca în romanul Agathei Christie, celebrul "Zece negri mititei". Este vorba de 10 persoane care au fost invitate pe o insulă. Ușor ușor oamenii încep să moară, dar de fiecare dată când moare unul, dispare și una din cele 10 statuete din porțelan aflate pe masa din salon. Şi tot de fiecare dată când dispărea o statuetă, se mai pierdea o bătălie împotriva unui adversar de nevăzut. Așa că setul de statuete, singurul complice al criminalului, devine singura grijă a celor rămași în viață, singura lor realitate, singura lor prevenție împotriva planului criminal. Așadar, niște lucruri banale devin singura lor lume, în afara ei nu mai există nimic.

Nu-i de mirare că nu vă vine a crede. Dar, să știți că vederea are la bază simțirea realității statice sau dinamice, ce adânc sufletul îl deșteaptă. Numaidecât, arta vine de la simțire, ca facultate a sufletului de a se manifesta dinlăuntru în afară, prin sesizarea lucrurilor sau aspectelor sensibile care te preocupă cel mai mult. Şi orice lucru are sensibilitatea lui dacă știi să-l privești așa cum a-i privi un tablou: prin temă și dimensiuni, printr-un stil realist care, în același timp, întreține misterul.

O primă călăuză a leadershipului spre dimensiunea artei o constituie imperativul "îți vine a crede?" de care trebuie să ții seama atunci când experimentezi senzația de control a realității care antrenează sporirea sensibilității vizuale.

Întoarce-ți vederea spre triumful ochilor ca să descoperi realitatea cuprinsă în acest interval: *"Gândul îți poate da doar minimul; simțirea îți poate da maximul."* Spun asta, știind că direcția vizuală a ochilor mei are ca și călăuză de bază senzația de mister, iar asta se întâmplă fără ca arta să-și piardă curiozitatea de a înțelege egalitatea dintre realitatea descrisă în amănunt și semnificația amănuntelor care pot să oglindească o nouă realitate.

Şi, încă mă întreb: oare o reprezentare a întregului ochi (bogat în manifestări izolate ale vederii), poate să fixeze într-un tablou momentul de mare impact care îl plasează pe om în mijlocul unui decor neobișnuit în care realitatea depinde numai de observatorul direct?

Source: https://neculaifantanaru.com/intoarce-ti-vederea-spre-triumful-ochilor.html